

5. w każdym przypadku obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2005 r. przez Société des Plantations de Mbanga „SPM” przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich

Zarzuty i główne argumenty:

(Sprawa T-128/05)

Na mocy decyzji Komisji C(2004) 4031 z dnia 7 grudnia 2004 r. wydanej na podstawie dyrektywy Rady 92/43/EWG⁽¹⁾ w sprawie przyjęcia wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty w kontynentalnym regionie biogeograficznym⁽²⁾, nieruchomości skarżących podlegają systemowi ochrony tej dyrektywy.

(2005/C 171/39)

(Język postępowania: francuski)

Skarżący podnoszą m.in., że podstawy zaskarżonej decyzji nie stanowi wymagane wyważenie interesów pomiędzy nadrzędnym interesem publicznym a prawami obciążonego obywatela i obciążonej organizacji.

W dniu 18 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Société des Plantations de Mbanga „SPM” z siedzibą w Douala (Kamerun), reprezentowanej przez adwokata Pierre'a Solera-Couteaux, przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący twierdzą, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z dyrektywą 92/43/EWG, ponieważ nie ustanowiono właściwych podstaw koniecznych dla oceny niezbędnych nakładów finansowych i ponieważ program ramowy przyjmowany na podstawie art. 8 dyrektywy ani nie został opracowany, ani nie byłoby to wystarczające.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

1. zobowiązanie Komisji i Rady solidarnie do naprawienia szkody poniesionej przez stronę skarżącą w wysokości 15 163 825 euro wraz z odsetkami i kosztami zastępstwa procesowego

2. obciążenie Komisji i Rady kosztami postępowania w całości

Ponadto skarżący zarzucają, że z powodu podziału kompetencji w Austrii nie jest zagwarantowana wymagana przez dyrektywę 92/43/EWG spójność sieci terenów ochrony, przy czym tereny ochrony praktycznie we wszystkich przypadkach faktycznie kończą się na granicach landów, co zdaniem skarżących jest niewłaściwe zarówno pod względem prawnospółnotowym, jak i ochrony przyrody.

Zarzuty i główne argumenty:

Poza tym skarżący są zdania, że Komisja zaniechała jasnego i wyraźnego ustalenia w zaskarżonej decyzji, dla jakich gatunków i siedlisk tereny wykazane jako tereny mające znaczenie dla Wspólnoty faktycznie takie znaczenie posiadają.

Strona skarżąca prowadzi na terenie Republiki Kamerunu oraz w innych krajach działalność polegającą na uprawie, przetwórstwie i wprowadzaniu do obrotu bananów przeznaczonych na eksport. Aby móc wprowadzić te banany do obrotu na terenie Wspólnoty skarżąca obowiązana jest uzyskać od importerów pozwolenie na przywóz z uwagi na to, że sama nie posiada statusu importera w rozumieniu uregulowań wspólnotowych, ani też nie jest członkiem europejskiej lub wielonarodowej grupy.

Wreszcie skarżący podnoszą, że w odniesieniu do terenów ich dotyczących dla treści decyzji zostały przyjęte niewłaściwe podstawy merytoryczne i dlatego tereny te zostały niesłusznie uznane za tereny mające znaczenie dla Wspólnoty dla niektórych gatunków i siedlisk.

Strona skarżąca twierdzi, że poprzez zawyżone i nieproporcjonalne fakturowanie pozwoleń na przywóz importerzy dopuszczają się przynoszących im korzyść nadużyć przepisów wspólnotowych dotyczących wspólnotowego systemu importu bananów, doprowadzając do objęcia obowiązkiem zapłaty cła przywozowego bananów pochodzących z Państw AKP, do których w normalnych warunkach stosowana jest zerowa stawka celna.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, str. 7).

⁽²⁾ Dz.U. L 382, str. 1.

Zdaniem strony skarżącej, zachowanie Komisji i Rady powoduje ich odpowiedzialność pozaumowną ze względu na to, że nie wzięły pod uwagę wyraźnie odznaczającej się kategorii przedsiębiorców działających w sektorze bananów, a mianowicie kategorii „niezależnych” producentów AKP (jako że są to producenci niesklasyfikowani jako podmioty gospodarcze, ani też nie uczestniczą oni w dużych grupach europejskich czy międzynarodowych) oraz nie przedsięwzięły stosownych kroków, by naprawić wynikłe z tego zaniedbania skutki, mimo że Komisja miała obowiązek zapobiegania zakłóceniom normalnych stosunków handlowych pomiędzy osobami zajmującymi różne miejsca w łańcuchu obrotu.

Strona skarżąca wskazuje ponadto na oczywiste przekroczenie przez Radę i Komisję granic swobodnego uznania podając pięć zarzutów:

- zarzut ustanowienia uregulowań, które sprzyjają praktykom antykonkurencyjnym;
- zarzut braku środków mających za zadanie złagodzić antykonkurencyjne skutki tych praktyk;
- zarzut naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz zasady pewności prawa;
- zarzut naruszenia zasady niedyskryminacji;
- zarzut naruszenia zasady swobody wykonywania działalności zawodowej.

Strona skarżąca wskazuje ponadto na naruszenie przez importerów art. 81 WE oraz art. 82 WE.

**Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2005 r. przez
Nederlandse Vakbond Verkenshouders i innych przeciwko
Komisja Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-151/05)

(2005/C 171/40)

(Język postępowania: niderlandzki)

Verkenshouders z siedzibą w Lunteren (Niderlandy), Mariusa Schepa zamieszkałego w Lopik (Niderlandy) i Nederlandse Bond van Handelaren in Vee z siedzibą w Hadze (Niderlandy), reprezentowanych przez Johannes Kneppelhout i Monique Charlotte van der Kaden.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną i zasadną,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący wnioskują o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 grudnia 2004 r. uznającej koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem (Sprawa nr IV/M.3605 — SOVION/HMG).

Skarżący zarzucają Komisji naruszenie art. 2, 6 i 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw⁽¹⁾ („rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw”). Zdaniem skarżących Komisja niesłusznie przyjęła, że rzeczona koncentracja nie utrudnia konkurencji na rynku zakupów żywca wieprzowego na ubój oraz że nie prowadzi na odnośnym rynku do utworzenia pozycji dominującej. Skarżący podnoszą, że w określonych rozważaniach zaskarżonej decyzji Komisja przyjęła błędną definicję odnośnego rynku produktu włączając rynek macior do rynku trzody chlewnej. Ponadto zdaniem skarżących Komisja błędnie zdefiniowała rynek geograficzny.

Skarżący wskazują ponadto na naruszenie zasady uzasadnienia i zasady staranności. Zdaniem skarżących Komisja nie dała im wystarczającej sposobności przedstawienia ich stanowiska, jak również nie uwzględniła dostarczonych przez nich informacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 24, str. 1.